

3. BIAŁOKOSZ gm. CHRZYPSKO WIELKIE

okop - ? – 0.5 ha - las - Sierakowski Park Krajobrazowy

Wieś Białokosz leży przy drodze asfaltowej wiodącej z Pniew do Chrzypiska Wielkiego około 3.5 km za Pniewami, we wsi Białokoszyce (leżącej przed Białokoszem), należy skręcić w lewo, w drogę gruntową prowadzącą w kierunku zachodnim. Droga ta rozpoczyna się tuż przed samotnie położonymi zabudowaniami prywatnego zakładu produkcyjnego. Zjazd w nią oznaczony jest drewnianym krzyżem przydrożnym. Drogą tą należy przejechać około 500 m i na jej rozwidleniu (w miejscu gdzie rozpoczyna się las) skręcić w prawo, tj. w kierunku północno-zachodnim. Dalej należy pokonać odcinek około 700 m traktem prowadzącym przez las, aż do miejsca gdzie skręca on w lewo, obiegając dobrze widoczny pagórek. Tuż przed zakrętem inna droga leśna odchodzi w prawo, prowadząc na bliski (oddalony o ok. 300 m) brzeg Jeziora Białokoskiego.

Wspomniany powyżej pagórek, położony po lewej stronie drogi stanowi okop. Ma on wydłużony i nieco zakrzywiony kształt, posiada spłaszczony szczyt i wznosi się na wysokość ok. 10 m. Okop w dużej części stanowi naturalne wyniesienie terenu, w które obfituje okolica Jeziora Białokoskiego i przyległe do niego lasy. Obiekt ten nosi miejscową nazwę "Schanzenberg" i stanowił dawniej dla miejscowej ludności miejsce popasów tzw. majówek. W czasach współczesnych, w ramach odpoczynku związanego z niektórymi świętami, organizowano tutaj tradycyjne biesiady przy ognisku. Trzeba przyznać, że miejsce to nadaje się doskonale do takich celów, bowiem widok roztaczający się z pagórka na okolicę jest piękny, a dodatkowym atutem jest bliskość jeziora. Pagórek-okop porastają strzeliste buki, a w runie leśnym można znaleźć konwalie. W okolicznych lasach mieszanych dominują buki i wiązy, ale rosną tu także dęby, olchy, topole, akacje oraz sosny i świerki.

Dalej za okopem i kolejnym zakrętem (tym razem w prawo) droga leśna prostuje się wiodąc ponownie w kierunku północno-zachodnim. Po przejechaniu nią ok. 500 m, przy kamieniu leśnym oznaczonym numerem 37/38 należy skręcić w lewo, by po kolejnych kilkuset metrach dotrzeć do skrzyżowania z tzw. "szeroką drogą". Stanowi ją trakt gruntowy łączący położoną w kierunku południowym Luboczenię z leżącymi na północ Łęczcami. Ze wspomnianego powyżej skrzyżowania dróg można dojechać też na wprost do odległej o 1 km (drogowskaz) leśniczówki w Luboszu. Leśniczy p. Koźlecki prowadzi działalność agroturystyczną i dysponuje dużą wiedzą o podległych mu terenach leśnych i okolicy.

Natomiast wybierając kierunek na południe można podziwiać ciągnące się wzdłuż drogi pasmo małowidnych pagórków. Przebiega ono równoległe do drogi w oddaleniu ok. 30-60 m od niej i ciągnie się na długości ok. 1 km. Tradycja ludowa łączy te wzgórza z pobojuwiskiem z czasów "potopu szwedzkiego". Z kolei wybierając na skrzyżowaniu dróg kierunek północny i po przebyciu "szeroką drogą" ok. 200 m, przejeżdża się przez mostek (przepust) nad głębokim, dochodzącym do jeziora rowem. Most ten zwany "diabelskim" legenda ludowa każe omijać w nocy, gdyż przejazd przez niego o tej porze (zwłaszcza o północy) wróży nieszczęście.

Wart uwagi jest także położony nieco dalej na północ (na zachodnim brzegu), półwysep wcinający się w Jezioro Białokoskie. Prowadzi do niego odchodzący w prawo (słabo widoczny) dukt leśny. Dukt ten bierze początek za brzozywym

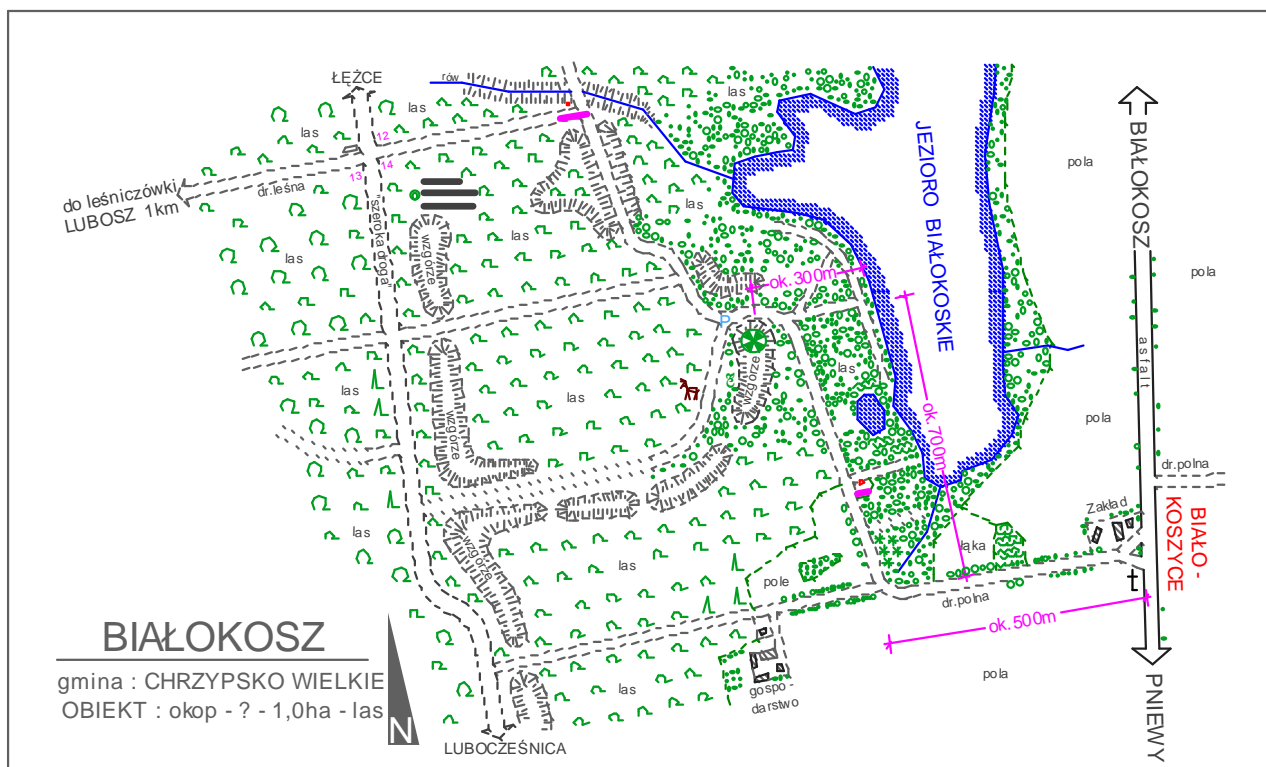
GRODZISKA W WIELKOPOLSCE

zagajnikiem, przylegającym do skrawka pola uprawnego, leżącego z kolei tuż za samotnym gospodarstwem. Duktem tym należy przejść odcinek ok. 400 m i na jego rozwidleniu skręcić w prawo, w ścieżkę prowadzącą przez suchy rów do powalonego, pomnikowego dębu. Drzewo to uległo kilka lat temu gwałtownej burzy i dziś można jedynie podziwiać jego olbrzymi pień. Leży on ukośnie, podparty strzaskanymi konarami i przedstawia sobą smutny widok. Stanowi on swoistą pamiątkę przywodzącą myśli związane z "nieuchronnością przemijania".

Po dalszych 100 m ścieżka leśna ponownie się rozwidla. W miejscu tym należy skręcić w lewo i pokonać nieco obniżony i błotnisty fragment tej trasy, za którym rozpościera się teren jeziornego półwyspu. Jego środkowa część jest znacznie wyniesiona w stosunku do poziomu terenu obrzeża, na którym znajduje się obiegająca go dookoła droga leśna. Szczególnie malowniczo prezentuje się wschodnia część półwyspu z najwyższym wzniesieniem, przedzielonym "siodłem terenowym". Rosną tutaj strzeliste buki, a nad brzegami jeziora olchy. Gęste korony tych drzew sprawiają, że w lecie panuje tutaj półmrok. Z brzegu półwyspu otwiera się szeroki widok na Jezioro Białokoskie oraz na jego przeciwległy brzeg z zabudowaniami wsi. Na tym obszarze można napotkać parę puchaczy, które cichym lotem przemierzają "tunele" utworzone przez listowie nad ścieżkami.

Zadomowione tutaj ptaki niechętnie znoszą towarzystwo turystów, traktując ich jak intruzów, zakłócających im rytm życia. Podobne wrażenia sprawia cała przyroda półwyspu, a jej "majestat" odczuwalny jest tu bardzo wyraźnie. Zaleca się go uszanować.

SZKIC SYTUACYJNY

Autor:
Błażej Mielcarek